

§ 12.

Stk. 1. En tjenestemand kan ikke for domstolene indbringe andre af tjenestemandsforsholdet opstående pekuniære krav end sådanne, der hidrører fra lovbestemmelser om lønning, pension eller ventepenge.

Stk. 2. For at kunne rejse en sag over for domstolene må den pågældende have gjort skriftlig indsigelse over for vedkommende myndighed inden 6 måneder efter beløbets udbetaling eller nægtelse af udbetaling og udtaget stævning inden 6 måneder efter modtagelsen af kirkeministeriets svar, der skal foreligge senest 3 måneder efter, at den skriftlige indsigelse er rejst over for vedkommende myndighed. Disse frister gælder dog ikke, for så vidt sagen angår pensionsspørgsmål.

Stk. 3. Sådan sag kan ikke rejses i anledning af ansættelse af hjemmeindtægternes værdi.

Stk. 4. Såfremt der sker for stor udbetaling til tjenestemænd, pensionister eller sådanne efterladte — være sig egentlig lønning, særlige tillæg, honorar, ventepenge, pensioner, efterindtægt, særlige ydelser m. v. — kan det for meget udbetalte beløb kun kræves tilbagebetalt, når krav derom rejses over for den pågældende inden 15 måneder efter udbetalingen; denne frist gælder dog ikke, når og så længe den urigtige udbetaling skyldes fejlagtige eller manglende oplysninger fra den pågældendes side.

§ 13.

Når en tjenestemand beskyldes for uretskaffenhed i tjenestegerningen, eller der fremsættes ærerørige beskyldninger mod ham, kan kirkeministeren pålægge ham at fralægge sig beskyldningen ved dom. Dette gælder også den, der er konstitueret i en tjenestestilling. Såfremt forholdene taler derfor, kan kirkeministeren efter forhandling med finansministeren bestemme, at der af statskassen ydes tjenestemanden hel eller delvis godtgørelse af eventuelle udgifter ved retssagen.

§ 14.

Stk. 1. Såfremt der i et sogn mellem præst og menighed gennem en årrække har bestået en dybtgående uoverensstemmelse, som betyder en væsentlig hindring for det kirkelige livs trivsel det pågældende sted, kan der efter indstilling fra provst og biskop

meddeles den pågældende præst afsked, således at der tillægges ham først ventepenge og derefter pension efter de herom gældende regler.

Stk. 2. En efter stk. 1 afskediget præst er berettiget til at søge andet embede, herunder tillige de i menighedsrådslovens § 36 omhandlede embeder, uanset om han i øvrigt opfylder de i denne lovbestemmelse fastsatte særlige betingelser.

§ 15.

Stk. 1. Præsterne har ret til at danne organisationer, som kan træde i forhandling med kirkeministeriet om ethvert spørgsmål af tjenstlig eller økonomisk art vedrørende hele standen eller enkeltmand inden for samme, herunder om enkeltmands udnævnelse og afskedigelse.

Stk. 2. Så længe der efter de oplysninger, der foreligger for kirkeministeriet, består en organisation eller et forbund af organisationer, som giver adgang til alle i folkekirken ansatte præster uden undtagelse, som ikke giver adgang til andre end forhenværende eller nuværende ansatte, og som følger sådanne regler ved valg, at der sikres mindretallene en passende repræsentation under forhandlingerne med ministeriet, anerkendes denne organisation eller dette forbund, for så vidt den eller det overvejende repræsenterer de ansatte præster, som indehaver af forhandlingsretten.

Stk. 3. Tilsvarende forhandlingsret kan tilstås en fællesorganisation af tjenestemandsansatte kirkebetjente (kirkefunktionærer) under forudsætning af, at følgende betingelser er opfyldt:

Organisationen må

- a) give adgang til alle de som kirkebetjente (kirkefunktionærer) ansatte tjenestemænd og aspiranter samt pensionerede tjenestemænd,
- b) ikke give adgang til andre,
- c) følge sådanne regler ved valg, at der sikres de forskellige hovedgrupper en passende repræsentation ved forhandlinger med ministeriet,
- d) overvejende repræsentere de ansatte,
- e) ikke give stemmeret i tjenestemandsanliggender, der omfattes af forhandlingsretten, til andre end tjenestemænd og aspiranter.